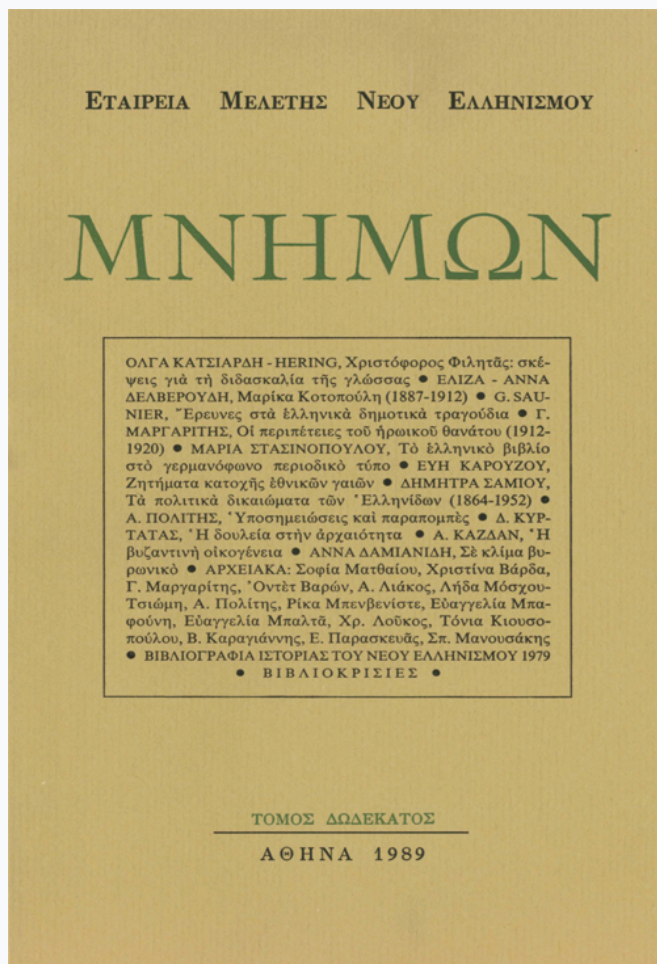

Μνήμων

Τόμ. 12 (1989)

Αγγελική Λαΐου-Θωμαδάκη, Η αγροτική κοινωνία στην ύστερη βυζαντινή εποχή, μετάφραση Αγλαΐα Κάσδαγλη

ΤΟΝΙΑ ΚΙΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

doi: [10.12681/mnimon.458](https://doi.org/10.12681/mnimon.458)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΚΙΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ Τ. (1989). Αγγελική Λαΐου-Θωμαδάκη, Η αγροτική κοινωνία στην ύστερη βυζαντινή εποχή, μετάφραση Αγλαΐα Κάσδαγλη. *Μνήμων*, 12, 298–302. <https://doi.org/10.12681/mnimon.458>

ὁμως ἀπὸ τὴν ἀπάντησή του νὰ ἐξαρτῶνται τὰ πορίσματα τῆς ἐρευνᾶς τῆς. Ἀντίθετα, ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴν συγγραφέα εἶναι «ἡ μελέτη τῶν ἐσωτερικῶν δομῶν τῆς ὑπαίθρου καὶ τῶν σχέσεων τῶν χωρικῶν μεταξύ τους, ἀλλὰ καὶ ἡ διερεύνηση τῶν παραγωγικῶν σχέσεων μαζί με τὴν ἀνίχνευση τῆς δημογραφικῆς ἐξέλιξης τοῦ ἀγροτικοῦ πληθυσμοῦ σὲ μιὰ ἐποχὴ πολλαπλῆς κρίσης».

Οἱ πηγὲς ποὺ ἔχει στὴν διάθεσή της γιὰ τὴν μελέτη ἐνὸς τόσο πράγματι εὐρέως θέματος εἶναι κυρίως τὰ *Πρακτικά* τῶν μοναστηριῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Τὰ *Πρακτικά* ξέρουμε ὅτι εἶναι ἔγγραφα ποὺ περιείχαν τὴν ἀπογραφὴ τῆς περιουσίας ἐνὸς γαιοκτῆμονα, λαϊκοῦ ἢ ἐκκλησιαστικοῦ, καὶ συντάσσονταν γιὰ νὰ καλύψουν τὶς φορολογικὲς ἀνάγκες τοῦ κράτους, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ διασφαλίσουν τὰ δίκαια τοῦ ἰδιοκτήτη. Τὰ σωζόμενα *Πρακτικά* προέρχονται ἀπὸ τὶς εὐρωπαϊκὲς ἰδίως κτήσεις τῆς Αὐτοκρατορίας τὸν ΙΓ'-ΙΔ' αἰῶνα καὶ σὲ συνδυασμὸ μεῖς ἄλλες κατηγορίες ἐγγράφων (δωρητήρια ἔγγραφα, «περιορισμοὺς» κλπ.) ποὺ πολλαπλασιάζονται αὐτὴν τὴν ἐποχὴ παρέχουν σημαντικὲς πληροφορίες γιὰ τὴν κατανόηση τῶν παραγωγικῶν σχέσεων στὴν βυζαντινὴ ὑπαίθρο.

Στὰ *Πρακτικά* τοῦ Ἁγίου Ὄρους ποὺ χρησιμοποιεῖ ἡ Λαῖου ὡς πηγὴ γιὰ τὴν μελέτη τῆς περιέχονται οἱ μεγάλες ἀπογραφὲς τῆς μοναστηριακῆς περιουσίας τὰ χρόνια 1300-1301, 1316-1318, 1320-1321, 1338-1341, καθὼς καὶ σποραδικὲς ἀπογραφὲς ποὺ ἔγιναν ἐνδιάμεσα. Μόλο ποὺ τὰ συγκεκριμένα *Πρακτικά* περιορίζουν γεωγραφικὰ τὴν μελέτη στὴν περιοχὴ ἀνάμεσα στὸν Ἄξιό καὶ τὸν Στρυμῶνα, καὶ παρὰ τὴν προσοχὴ μετὰ τὴν ὁποία ἐπιβάλλεται νὰ τὰ χρησιμοποιεῖ ὁ ἐρευνητὴς λόγω τῶν περιορισμῶν ποὺ διεξοδικὰ σχολιάζει ἡ Λαῖου (κεφ. Α'), εἶναι εὐτύχημα ὅτι ἐσώθηκαν, καθὼς ἐξασφαλίζουν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὴν διαχρονικὴ ἐξέταση ὀρισμένων φαινομένων, γεγονόσ ὄχι σὺνηθες γιὰ τὴν βυζαντινὴ ἱστορία.

Ὅπως καὶ στὰ περισσότερα *Πρακτικά* ποὺ ἀναφέρονται στὴν ἰδιοκτησία λαϊκῶν γαιοκτημόνων, στὰ χρησιμοποιούμενα *Πρακτικά* ἀναγράφονται με ἀκρίβεια οἱ γαῖες καὶ οἱ γαιοπρόσοδοι ποὺ ἀνήκουν σὲ κάθε μοναστήρι καὶ οἱ ἀγρότες ποὺ ἐξαρτῶνται ἀπὸ αὐτὸ μετὰ τὴν περιουσία τους καὶ τὶς φορολογικὲς τους ὑποχρεώσεις. Ἀκόμη, στὰ ἴδια ἔγγραφα περιγράφεται καὶ τὸ νοικοκυριὸ τοῦ κάθε ἀγρότη: σημειώνεται ὁ ἴδιος ὡς ἀρχηγὸς τοῦ νοικοκυριοῦ πρῶτος, τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας του, τῶν παιδιῶν του, τῶν γονέων του καὶ ὄσων ἄλλων συγγενῶν κατοικοῦν μαζί του. Καταγράφονται ἐπίσης με μεγαλύτερη ἢ μικρότερη ἀκρίβεια τὰ παρῴσιακά του στοιχεῖα (χωράφια, ζῶα, κῆποι, σπίτια, βάρκες, μύλοι).

Ἀξιοποιώντας, λοιπόν, τὴν χρονολογικὴ τους συνέχεια καὶ τὴν ποικιλία τῶν πληροφοριῶν ποὺ φαίνεται ὅτι περιέχουν, ἡ Λαῖου χρησιμοποιεῖ τὰ ἔγγραφα αὐτὰ γιὰ νὰ μελετήσει καταρχὴν, μετὰ τὴν βοήθεια τοῦ ἠλεκτρονικοῦ ὑπολογιστῆ καὶ μετὰ τὴν μέθοδο τῆς ποσοτικῆς ἀνάλυσης, τὶς οικονομικὲς καὶ κοινωνικὲς μονάδες μέσα στίς ὁποῖες ζούσε καὶ ἐργαζόταν ὁ ἀγρότης τῆς Μακεδονίας τὸν ΙΔ' αἰῶνα: τὸ χωριὸ (κεφ. Β'), τὴν μοναστηριακὴ ἰδιοκτησία (κεφ. Δ'), τὸ νοικοκυριὸ καὶ τὴν οἰκογένεια (κεφ. Γ'). Προηγουμένως, ἤδη στὸ πρῶτο κεφάλαιο, ἡ συγγραφέας διευκρινίζει ὅτι ἡ φύση τῶν πηγῶν τῆς ὀριοθετεῖ τὸ ἀντικείμενο τῆς μελέτης τῆς στοὺς ἐξαρτημένους ἀγρότες, τοὺς παροίκους, τῆς ἐξεταζόμενης περιοχῆς καὶ στὰ μοναστήρια ὡς γαιοκτῆμονες· ἐπομένως δὲν ἀσχολεῖται παρὰ μόνον ὑπαινιχτικὰ μετὰ τοὺς λαϊκοὺς γαιοκτῆμονες, τὶς ἰδιοκτησίες τοῦ κράτους καὶ τοὺς ἐλεύθερους ἀγρότες τῆς περιοχῆς. Τὴν ἴδια διευκρίνιση ἐπαναλαμβάνει καὶ ἀργότερα στὸν ἐπίλογο, γιὰ νὰ ἐπισημάνει ἀκριβῶς ὅτι ἡ ζητούμενη εἰκόνα τῆς ἀγροτικῆς Μακεδονίας πρέπει νὰ συμπληρωθεῖ μετὰ τὴν ἐνδελεχέστερη μελέτη τῶν σχέσεων ἀνάμεσα στοὺς

λαϊκούς γαιοκτήμονες και τους παροίκους τους, τῆς παραγωγικότητας τοῦ ἀγροτικοῦ πληθυσμοῦ και τῆς λειτουργίας τῶν πόλεων.

Ὁ ὅρος «χωρίον» πού ἀπαντᾷ στις πηγές ἀντιστοιχοῦσε ἀναμφισβήτητα σέ ἕναν οἰκισμό, τοῦ ὁποίου ὄμως δὲν εἶναι δυνατόν νά προσδιοριστεῖ πάντα με ἀκρίβεια τὸ εὖρος γιὰ λόγους πού ἡ Λαῖου ἀναλύει ἐκτενῶς. Περίπλοκο ἐπίσης εἶναι νά καθοριστεῖ ἡ δημοσιονομική και ἡ νομική ὑπόσταση τοῦ χωριοῦ και ἰδιαίτερα ἡ ἐπιβίωση τῆς «κοινότητος χωριοῦ», θεσμοῦ πού χαρακτηρίζε τὴν βυζαντινὴ ὕπαιθρο τοὺς προηγούμενους αἰῶνες. Ἡ Λαῖου ὑποστηρίζει ὅτι τὸν ΙΔ' αἰῶνα τὸ χωριὸ εἶχε πάψει, με τὴν ἐκχώρησή του στοὺς μεγάλους γαιοκτήμονες, νά ἀποτελεῖ φορολογική μονάδα με τὴν ἔννοια τῆς συλλογικῆς εὐθύνης γιὰ τὴν πληρωμὴ τοῦ φόρου στο κράτος και τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τῆς «προτιμήσεως». Διατηροῦσε ὡστόσο κάποια ἐνότητα, κυρίως οἰκονομική, και μερικά ὑπολείμματα τοῦ κοινοτικοῦ χαρακτήρα του, πού συνίσταντο σέ ὀρισμένα κοινὰ δικαιώματα — ἢ τὴν διεκδικησὴ τους— και σέ ὀρισμένες κοινές ὑποχρεώσεις τῶν χωρικῶν ἐναντι τοῦ γαιοκτημόνα.

Ἡ ἐνότητα τοῦ χωριοῦ φαίνεται ὅτι στηριζόταν σέ μεγάλο βαθμὸ στις συγγενικές σχέσεις πού εἶχαν μεταξύ τους οἱ κάτοικοί του. Πρὶν ὑπεισέλθει στὴν ἀνάλυση τοῦ θέματος ἡ συγγραφέας σχολιάζει τὴν πολὺ χρήσιμη μεθοδολογικὰ διάκριση ἀνάμεσα στοὺς ὄρους οἰκογένεια (=κοινωνική-βιολογική μονάδα), νοικοκυριὸ (=κοινωνική-οἰκονομική μονάδα) και ἐστία (=φορολογική μονάδα). Οἱ πηγές τῆς βέβαια ἀποδεικνύονται προσφορότερες γιὰ τὴν μελέτη τοῦ νοικοκυριοῦ, τὸ ὁποῖο σέ γενικές γραμμές συνέπιπτε με τὴν οἰκογένεια γιὰ λόγους πού σχετίζονται τόσο με τὴν οἰκονομική θέση τῶν παροίκων ὅσο και με τὴν δημογραφική κατάσταση τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Μακεδονίας. Τὴν οἰκογένεια, ἐν τούτοις, και τὴν λειτουργία τῶν συγγενικῶν σχέσεων στὰ πλαίσια τοῦ χωριοῦ, ἡ Λαῖου ἐπιλέγει νά τὴν κατανοήσει καλύτερα και μέσα ἀπὸ τὴν ὀνοματοθεσία τῶν παροίκων, ἢ ὁποῖα ὡς κοινωνική ἐπιλογή μπορεῖ παράλληλα νά δώσει και ἄλλες χρήσιμες πληροφορίες γιὰ τὴν οἰκονομία, τὴν δημογραφία και τὴν ἰδεολογία τῆς ὑπὸ ἐξέταση κοινωνίας. Συνοπτικὰ πάντως, ἡ εἰκόνα πού σχηματίζουμε γιὰ τὸ νοικοκυριὸ τοῦ παροίκου τῆς Μακεδονίας, ἀξιοποιήσιμη και γιὰ τὴν μελέτη τῶν δημογραφικῶν φαινομένων πού ἐπιχειρεῖται στὰ ἐπόμενα κεφάλαια, εἶναι ἡ εἰκόνα ἐνὸς ὀλιγομελοῦς νοικοκυριοῦ με πυρηνική δομή, ὅπως τουλάχιστον προκύπτει ἀπὸ τὴν ἀριθμητικὴ σύγκριση τῶν διαφόρων τύπων νοικοκυριοῦ πού ἀναδεικνύονται ἀπὸ τις πηγές.

Τέλος, ἡ συγγραφέας ἐξετάζει τὴν κοινωνική θέση τοῦ παροίκου πού ἀσφαλῶς καθοριζόταν ἀπὸ τὴν σχέση του με τὸν γαιοκτήμονα, ἐν προκειμένῳ τὰ μοναστήρια. Ἐχοντας ὡς ἀφετηρία τὴν ἄποψη ὅτι οἱ περισσότεροι ἀγρότες τῆς Μακεδονίας ἦσαν ἐξαρτημένοι, ἡ Λαῖου ἀναζητεῖ τις μορφές και τις ἐπιπτώσεις αὐτῆς τῆς ἐξάρτησης, χαρακτηριστικότερη ἔκφραση τῆς ὁποίας ἦταν ἡ καταβολὴ τῆς «μορτῆς» ὡς γαιοπροσόδου. Παράλληλα, με δεδομένο τὸ γεγονός ὅτι ὁ βυζαντινὸς πάροικος εἶχε νομική ὑπόσταση και τὸ δικαίωμα νά κατέχει προσωπική περιουσία, αὐτὴν πού στὰ Πρακτικὰ ἀναφέρεται περιληπτικὰ ὡς «στάσις», ἐξετάζεται τὸ εἶδος τῆς περιουσίας τοῦ παροίκου στὴν Μακεδονία τὸν ΙΔ' αἰῶνα και ὁ φόρος, τὸ «τέλος», πού πλήρωνε γι' αὐτὴν στὸν κύριό του. Σύμφωνα με τις πληροφορίες τῶν πηγῶν, ἡ «στάσις» δὲν περιελάμβανε συνήθως σπόριμη γῆ. Αὐτὸ σέ συνδυασμὸ με τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ κληρονομικοῦ συστήματος, πού βασιζόταν στὴν ἀρχὴ τῆς ἰσομοιρίας, και κυριώτατα με τὴν ἐξάπλωση τῆς μεγάλης γαιοκτησίας, ἢ ὁποῖα ἀπορροφοῦσε τὸν ἀγροτικό κληρο και καθιστοῦσε στὴν πράξη κληρονομικὲς τις σχέσεις ἐξάρτησης, ἐπέφερε τὴν οἰκονομική ἐξαθλίωση τῶν ἀγροτῶν. Στὸ συμπέρασμα αὐτὸ ὀδηγεῖται ἡ Λαῖου παρακο-

λουθώντας διαχρονικά τὰ νοικοκυριά που ἀπαντοῦν στις πηγές της καὶ διαπιστώνοντας τὴν μείωση τῆς συνολικῆς περιουσίας τους.

Ἡ ἐξέταση τῶν νοικοκυριῶν με χρονολογικὲς σειρὲς τῆς δίνει ἐπίσης τὴν εὐκαιρία νὰ παρατηρήσει ὅτι ὀρισμένα ἀπὸ αὐτὰ ἐξαφανίζονται στὸ διάστημα τῶν 40 χρόνων πού μεσολαμβάνουν ἀνάμεσα στὴν πρώτη καὶ τὴν τελευταία ἀπογραφή, ἐνῶ σημειώνεται καὶ πτώση τοῦ οἰκογενειακοῦ συντελεστῆ. Ἐπί πλέον, με τὴν πάροδο τῶν χρόνων παρατηρεῖται καὶ μείωση τοῦ συνολικοῦ ἀριθμοῦ τῶν νοικοκυριῶν. Οἱ παρατηρήσεις αὐτὲς εἶναι καθοριστικὲς γιὰ τὴν σκιαγράφηση τῆς δημογραφικῆς εἰκόνας τοῦ πληθυσμοῦ, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι μειώνεται. Ἀνιχνεύοντας τὰ αἴτια τῆς μείωσης (κεφ. ΣΤ'), ἡ Λαῖου τὰ συναρτὰ με τὰ καταστροφικὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς (πολέμους, ἐπιδρομὲς κλπ.), ἰδιαίτερα ὅμως με τὴν μεγάλη κινητικότητα τῶν ἀγροτῶν πού κατὰ τὴν ἀποψή της ἦταν ἀπόρροια τῆς ἐξαθλίωσής τους. Σημαντικὴ παράμετρος τοῦ ἴδιου φαινομένου θεωρεῖται ἡ μεγάλη θνησιμότητα καὶ ἡ κάμψη τῶν γεννήσεων πού συνάγονται ἀπὸ τὴν μελέτη τοῦ πληθυσμοῦ κατὰ φύλο καὶ ἡλικία (κεφ. Ζ').

Ἡ συγγραφέας συγκεκριμενοποιεῖ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐρευνᾶς της «κατασκευάζοντας», ὡς κατακλείδα στὸ βιβλίό της, τὴν προσωπικὴ ἱστορία μιᾶς ἀγρότισσας, πού τὴν τοποθετεῖ σὲ ἕνα χωριὸ τῆς ἐξεταζόμενης περιοχῆς. Θεωρῶ πολὺ ἐπιτυχητὴ τὴν ἰδέα της αὐτῆ, ἐπειδὴ διευκολύνει τὸν ἀναγνώστη νὰ συνειδητοποιήσει ὅτι τὸ ἐν πολλοῖς θεωρητικὸ πρόβλημα περὶ φεουδαρχίας ἢ φεουδαρχοποίησης στὸ Βυζάντιο μπορεῖ νὰ εἶναι ἕνα ἀπὸ ζήτημα συναρτημένο με τὴν ἐπιβίωση καὶ τὴν καθημερινότητα ὑπαρκτῶν ἀνθρώπων πού ἐξήσαν τὴν μακρινὴ ἐκείνη ἐποχή.

Τὸ βιβλίο *Ἡ ἀγροτικὴ κοινωνία στὴν ὕστερη βυζαντινὴ ἐποχὴ* δὲν διαβάζεται, κατὰ τὴν γνώμη μου, εὐκόλα. Περιέχει ἐννοιες καὶ ἐργαλεῖα ἀνάλυσης, πού ἀκόμη καὶ ἂν δὲν εἶναι πιά ἐντελῶς ἄγνωστα στοὺς βυζαντινολόγους, παραμένουν ἐν τούτοις δυσπρόσιτα καὶ γι' αὐτὸ πολλὰς φορὲς ἀνεξέλεγκτα. Ἐπί πλέον, διατρέχοντάς το ὁ ἀναγνώστης ἔχει συχνὰ τὴν αἴσθηση ὅτι τὰ ἴχνη πού ἄφησε ἡ βυζαντινὴ κοινωνία εἶναι τόσο ἀχνὰ ὥστε ἴσως νὰ εἶναι ὀριστικὰ ἀδύνατη ἡ βαθύτερη προσπέλασή της. Κι αὐτὸ, γιατί ἡ ἀποσπασματικὴ τῶν πληροφοριῶν γιὰ τὰ θέματα πού ἀπασχολοῦν τὴν Λαῖου τῆς ἐπιβάλλει σὲ ὀρισμένες περιπτώσεις νὰ καταλήγει σὲ «τολμηρὲς», θὰ λέγαμε, ὑποθέσεις, οἱ ὁποῖες δὲν προκύπτουν ἀβίαστα ἀπὸ τὰ στοιχεῖα πού ἔχει στὴν διάθεσή της. Ταυτόχρονα, ὅμως, οἱ ὑποθέσεις αὐτὲς στηρίζουν, νομίζω, τὸ βάρος τῆς παρουσιαζόμενης μελέτης γιὰ τὴν βυζαντινὴ βιβλιογραφία, ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἡ συγγραφέας ξεκινώντας ἀπὸ τὸ παράδειγμα τῆς Μακεδονίας, περιορισμένο μάλιστα στοὺς ἐξαρτημένους ἀγρότες, ξανοίγεται σὲ μίαν συνολικότερη θεώρηση τῆς ἀγροτικῆς κοινωνίας ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Ἐξ οὗ καὶ ὁ τίτλος τῆς μελέτης, πού ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται εὐρύτερος ἀπὸ τὸ ὑπὸ διαπραγμάτευση θέμα. Ἄλλωστε ἡ Λαῖου δίνει ἡ ἴδια τὴν ἀπάντηση στὴν πιθανὴ ἀπορία τοῦ ἀναγνώστη: «Κατὰ τὴν γνώμη μου, σὲ ὅλες τίς κτήσεις τῆς φθίνουσας Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας (στὶς ὁποῖες κατὰ καιροὺς περιλαμβάνονταν ἡ Θεσσαλία, τὸ Δεσποτάτο τοῦ Μορέως, διάφορα νησιά, καθὼς κι ἕνα μέρος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, πού ὅμως κατέρρευε με γρήγορο ρυθμὸ), ἡ μεγάλη πλειοψηφία τῶν ἐξαρτημένων ἀγροτῶν ζοῦσε με συνθήκες παρόμοιες με ἐκείνες πού ἀντιμετώπιζαν οἱ μοναστηριακοὶ πάροικοι τῆς Μακεδονίας».

Βέβαια, στὴν ἐλληνικὴ ἔκδοση δὲν ὑπάρχει ὁ ὀπίτιλος τῆς ἀγγλικῆς, ἐξ αἰτίας πιθανόν τοῦ ὁποῖου ἡ E. Patlagean παρουσιάζοντας τὸ βιβλίο στὰ *Annales* E.S.C. (1980) εἶχε ἐπισημάνει ὅτι γιὰ νὰ γνωρίσουμε μίαν κοινωνία δὲν ἀρκεῖ ἡ ἐξέταση τῶν οἰκονομικῶν της μόνον χαρακτηριστικῶν. Πιστεύω, ὅμως, πὼς γιὰ τὸ Βυζάντιο ἔχουμε ἀκόμη τόσα πολλὰ

να μάθουμε για να το κατανοήσουμε, πού μελέτες όπως αυτή της Λαϊτου, ακόμη και όταν δεν θίγουν όλα όσα ένδεχομένως θα θέλαμε, κεντρίζουν την σκέψη και κάνουν τον βυζαντινό κόσμο οικειότερο. Και εδώ ίσως έγκειται το ενδιαφέρον που μπορεί να αποκτήσει το βιβλίο και για τους μελετητές των μεταγενέστερων από τον ΙΔ' αιώνα εποχών.

TONIA ΚΙΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

Georges Vigarello, *Le propre et le sale. L'hygiène du corps depuis le Moyen Age*, Παρίσι, Editions du Seuil, 1987, 283 σ.

Πληθαίνουν τελευταία, ιδιαίτερα στο χώρο της γαλλικής βιβλιοπαραγωγής, οί μελέτες που έχουν ως αντικείμενο την ιστορία της ατομικής υγιεινής. Στο επίκεντρο ποικίλων αναζητήσεων, ή ανίχνευση των αντιλήψεων γύρω από την καθαριότητα του σώματος σε χρόνους παρελθόντες αναδεικνύεται σε προνομιακό πεδίο μελέτης, όταν φωτίζεται από τις γόνιμες περιέργειες διαφορετικών γνωστικών περιοχών. Άμεσα συνδεδεμένη με τη δημόσια υγιεινή, ή καθαριότητα ενδιαφέρει την ιστορία των συνθηκών διαβίωσης του ανθρώπου, με άλλα λόγια την ιστορία των πόλεων, των επιδημιών και των τεχνικών γνώσεων: μείζονα θέματα της κοινωνικής ιστορίας που περιστρέφονται γύρω από την έκβιομηχάνιση και την επικράτηση του αστικού τρόπου ζωής. Σε συνάφεια με τα τελευταία, εκείνα που θίγουν τη διάδοση των κανόνων υγιεινής μέσα από το σχολείο, τον τύπο και την εκλαϊκευμένη ιατρική, εκείνα δηλαδή που προβάλλονται ως νεωτερισμοί μέσα από το λόγο των υγιεινιστών του 19ου αιώνα, εικονογραφούν τις μεταλλαγές που επέρχονται στο πεδίο των συλλογικών νοοτροπιών. Η έσωτερική υγιεινή των σύγχρονων κανόνων υγιεινής θα χρειαστεί περίπου έναν αιώνα για να ολοκληρωθεί. Διαδικασία μακρόχρονη που εξηγείται όμως αν λάβουμε υπόψη μας τους άργους ρυθμούς που χαρακτηρίζουν τις πολιτισμικές αλλαγές.

Στις διαδικασίες εκπολιτισμού των δυτικών κοινωνιών εντάσσει ο G. Vigarello την εξέλιξη των πρακτικών σωματικής υγιεινής από τον Μεσαίωνα μέχρι τις μέρες μας. Προτείνει να παρακολουθήσουμε τα διάφορα στάδια αυτής της διαδικασίας με άξονα τη μετατόπιση των ευαισθησιών γύρω από δύο βασικά θέματα: τις αντιλήψεις γύρω από τις ιδιότητες του νερού και τις στάσεις του ανθρώπου απέναντι στο σώμα, το δικό του και των άλλων.

Η κατανόηση των πρακτικών καθαριότητας στη μεγάλη χρονολογική κλίμακα προϋ-

Georges Vigarello

Le propre et le sale

L'hygiène du corps depuis le Moyen Age

